

gjort det meget klart, men hvem er det så? Er det terroristerne selv?

Det er en underlig form for opfordring. De fleste af os vil jo da gerne dele den, men det er jo ikke sådan, at man regner med ligefrem at rykke verdensordenen, ved at man opfordrer terroristerne til at tage afstand fra terror.

Eller er det Kadyrov, der skal gøre det? Hvem tænker man på? Det er jo trods alt en forholdsvis kort vedtagelse, hvor det her altså fylder over en tredjedel af den og er det eneste sådan lidt operative, da resten bare handler om, at man fortsætter, som man har gjort hidtil.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Nej, det mest operative i vedtagelsen er jo den stærke opfordring til at bruge de internationale kanaler, det internationale samfunds kanaler, for at lægge så meget pres på Rusland som muligt.

Men jeg synes da, det er helt på sin plads netop at opfordre også terrorister til at undlade at begå terror. Der er da ikke bedre adressater på den opfordring end folk, der enten planlægger eller har gennemført terrorisme. Det ser jeg ikke noget problem i. Så jeg vil sige, at den tjetjenske side også er Kadyrov, og det er også alle andre, som kunne være mulige terrorister. Terrorister her advarer man, fordi de ikke skal begå terrorisme. Det er jo indholdet i det.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må sige, at jeg også undrede mig over den bemærkning, der kom, om, at Putin jo i virkeligheden var tjetjernerens lovlige repræsentant. Det er muligvis korrekt ud fra nogle meget formalistiske statsretlige betragtninger, men tror hr. Niels Helveg Petersen, at det fremmer en politisk løsning på den her konflikt – og det er det, som jeg kan forstå at regeringen, Dansk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne ønsker – at man henholder sig til den form for betragtning, hvor tjetjernerne må opfatte sig som værende repræsenteret af den Putin, der er ansvarlig for, at i tusindvis af tjetjenerer er dræbt, i hundredetusindvis er fordrevet?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg mener, adressen er rigtig. Jeg mener, et hovedansvar i dette her påhviler landets egentlige myndigheder og magthaver. Og jeg tror ikke,

man gør denne sag nogen tjeneste ved et øjeblik at trække fra, at det er hr. Putin og hans regering, som har det endelige ansvar for, hvad der sker på russisk territorium inklusive i Tjetjenien.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

O.k., men så er det vel også derfor, det er vigtigt at få identificeret, hvilke tjetjenerer hr. Putin i givet fald skal forhandle med. For det kan jo ikke hjælpe noget, at man siger, at hr. Putin skal forhandle med sig selv, fordi han også er tjetjernerens lovlige repræsentant. Man er vel nødt til at forholde sig til: Er det Kadyrov, eller er det Maskhadov, eller hvem er det på den tjetjenske side, som man opfatter som en legitim forhandlingspartner for Putin i relation til at få lavet en politisk løsning på den her konflikt?

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg har sagt, hvad jeg mener om hr. Kadyrovs regering og valget. Det opfatter jeg som et ikkelegitimt valg. Men jeg vil gerne fastholde, at det er præsident Putin, der har det egentlige overordnede ansvar for, hvad der foregår, herunder også det ansvar at finde sig samtalepartnere, som, om jeg så må sige, tegner det tjetjenske folk. Det er hans ansvar.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KD):

Situationen i Tjetjenien er ganske forfærdelig. Det er den først og fremmest på grund af de menneskelige lidelser, der er der, de drab på folk, som finder sted. Det er den også politisk, fordi der ikke er nogen udsigt overhovedet til en løsning af de store problemer, der er mellem russerne på den ene side og det tjetjenske folk på den anden side.

Man kan i virkeligheden sige, at vi her står over for et vaskeægte paradoks, fordi vi midt i kampen mod terrorismen sådan helt globalt oplever, at konflikten i Tjetjenien om end ikke er gået i glemmebogen så i hvert fald er rykket langt ned på den storpolitiske dagsorden, på trods af at man egentlig skulle tro, at den i disse tider, hvor vi netop taler så meget om kampen mod terrorisme, kampen for menneskerettigheder og demokrati, burde være rykket endnu højere op, end den er.